

Monstres i cia.

Els pitjors tampoc no avisen, perquè de fet mai no es presenten, perquè de fet mai no se'n van

Foto: Maritè Toledo

Els dimonis, fantasmes i altres monstres que apareixen a les pel·lícules de terror acostumen a tenir el detall -són així de formals- d'anunciar amb antelació la seva arribada. Instants abans que es presentin, una música greu de piano, el xerric tremolós d'una porta o l'espurneig bruscat i espasmòdic d'un llumet posen en alerta el públic, avisant-lo que està a punt de passar el que tothom sabia que passaria. I passa.

Els dimonis, fantasmes i altres monstres que em visiten de tant en tant també solen observar el mateix costum -deu ser cosa del gremi-. Uns dies abans que es presentin, una suor freda al matí camí de la feina, el buit sobtat a l'estómac que reemplaça la gana o la deserció progressiva i traïdora de la son m'alerten que aviat passarà el que sempre temo que passi. I passa.

El fet que tinguin la deferència d'anunciar les seves intencions no disminueix gens ni mica l'ensurt que, finalment, acaba provocant la seva temuda arribada. I si només fos l'ensurt, rai, perquè el malson tot just acaba de començar. (Tothom sap que els dimonis, fantasmes i altres

monstres no s'hi posen pas per poc.)

Hi ha, però, uns altres dimonis, fantasmes i monstres que van a la seva i no segueixen les normes de cortesia de la resta dels seus congèneres -deuen ser de la CUP-; es presenten d'improvís, sense cap mena d'avís que et permeti abillar-te com pertoca per a l'ocasió i t'enxampen de qualsevol manera, en sabatilles, escarxofat al sofà, mirant l'últim episodi de *Stranger Things*. Aquests són més malparits, l'ensurt és encara més gran i com que t'agafen amb la guàrdia baixa aprofiten per fer més estralls.

Però no són els pitjors.

Els pitjors tampoc no avisen, perquè de fet mai no es presenten, perquè de fet mai no se'n van. No saps mai si hi són o no hi són. No saps ben bé ni què són (¿algú sap exactament com és un dimoni, un monstre, un fantasma??). No saps si és que mai no van arribar a marxar del tot o si fa anys que ja no hi són però tu encara els sents. O, pitjor encara, si mai han existit de debò.